

Патријарх Порфирије: Реч Христова нас позива на љубав. Учинимо све што је до нас да будемо деца Божја!

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије стигао је 15. октобра 2022. године у поподневним часовима у Вуковар.

Испред Саборног храма, Његову Светост Патријарха дочекао је Преосвећени Епископ осечкопољски и барањки г, Херувим са више архијереја, свештенством, монаштвом и благочестивим народом Вуковара и околине.

У Саборном храму свечани чин доксологије је служио архимандрит Мирон у молитвеном присуству Његовог Високопреосвештенства Митрополита будимпештанског и мађарског г. Илариона из Московске Патријаршије и преосвећене господе епископа сремског Василија, врањског Пахомија,

горњокарловачког Герасима, крушевачког Давида, осечкопољског и барањског Херувима, ваљевског Исихија, шабачког Јеротеја и ремезијанског Стефана.

Преосвећени Епископ осечкопољски и барањски Херувим обратио се речима добродошлице истакавши посебну радост због доласка првојерарха Српске Православне Цркве:

-Сусрет са Вама, Ваша Светости, има суштински карактер за постојаност и охрабрење нашег народа на овим просторима. Данас је све испуњено Христом, јер где је Дух Господњи ту је Христос. Управо у тој васкрслој истини живимо, крећемо се и јесмо. Ово свето место на коме се налазимо јесте наш Јерусалим. То је место страдања и васкрсења, место жртве и вечног помена. Овај свети храм је одувек са нашим народом Вуковара у добру и у злу, у срећи и у страдању, непрестано нас подсећајући да је Господ са нама и међу нама. Овај свети храм, као и град у коме се налазимо, сваком својом циглом и каменом говори о дуготрпљивости, о смиреноумљу и љубави Господњој. Овај град је место сусрета многих различитости, многих култура и народа. То је аутентична лепота Вуковара и свих добрих људи у њему, јер: Не може се град сакрити кад на гори стоји.

Поздрављајући сабране, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је поручио:

-Браћо и сестре, ја сам данас испуњен неизмерном радошћу у Духу Светоме, јер је Господ благоизвео да, иако сам много пута долазио у ове крајеве, ево први пут дођем у овај обновљени храм у Вуковару. Љубављу владике Херувима и по промислу Божјем, сабрали смо се вечерас и, ако Бог да, сабраћемо се и сутра да бисмо осветили овај предиван храм који је био рањен, девастиран, разрушен, храм који је посвећен Светом Николају Чудотворцу.

Као што ништа није случајно у животу појединца и у животу народа, није случајна ни чињеница да је овај храм посвећен баш Светом Николају, великом светитељу и чудотворцу који се слави једнако и на Истоку и Западу. Славе га, поштују, моле се Богу преко њега и моле се њему да се он се моли Богу за читав свет и православни хришћани на Истоку и римолатолици, хришћани на Западу. Заиста сам сигуран да није случајно да су наши преци изабрали да овај храм посвете баш њему или боље рећи да сам Свети Николај одлучио да њему буде овде подигнут храм, јер он спаја људе, спаја Исток и Запад у културном смислу те речи, али и Север и Југ. Ваљда баш и због тога, како сте

ви, Владико, поменули малопре, да се овде не само укрштају многе различитости, него да овде вековима живе многе различитости, Свети Николај је по љубави Божјој добио овде свој храм да он буде покровитељ, да буде симбол, да буде подстицај, да буде гаранција да је једини и најбољи могући пут живота ономе који верује у Христа да се угледа на Светог Николаја и да себи у своме животу спаја понекад и оно што на изглед споља изгледа неспојиво, понекад и оно за шта се треба потрудити, уложити напор, труд, зној и време, поднети жртву да би се сусрело оно што на први поглед и наизглед изгледа неспојиво.

Овде, на овим просторима, не само у Вуковару, него и много шире од Вуковара, живе људи који имају неупоредиво више заједничког и сличног међу собом него што су разлике међу њима, а најсличније оно што приближава људе јесте хришћанска вера, јесте Јеванђеље Христово које у својој сржи носи не само речи Христове него самог Христа који позива све људе, сваког појединца, сваку личност и све народе да сви једно буду. Та реч је толико једноставна, та реч је иако дубока, разумљива сваком човеку и блиска сваком човеку, јер човек по природи јесте биће које је саздано за другог, које је саздано да живи са другим и у другом, да кроз другог и другачијег упознаје себе, да кроз другог и са другим расте, умножава се, развија потенцијале које је добио од Бога. Зато је данас велика радост за све нас што смо дошли да осветимо сутра овај храм, јер ако постоји место у којем се људи крећу и бораве, а у коме треба да упознају себе, то место јесте управо храм Божји, али не само да упознају себе кроз тзв. интроспекцију, кроз самопосматрање као кроз некакав психолошки поступак и процес, него да упознају себе у огледалу лица Божјег, да упознају себе пред лицем Божјим. Долазимо, дакле, у храм да бисмо стали пред Христа, да бисмо са Њим успоставили заједницу, а онда да бисмо по Његовим правилима, по Његовом закону за нас хришћане, успоставили заједницу са собом, са другим људима, са читавом творевином Божјом. Храм због тога постоји; то је место молитве. Ми смо овде дошли не због било чега другог, него због храма, због молитве, због тога што имамо потребу да дошавши у храм упутимо најдубље своје жеље и истинске молитве Богу за себе, за своје ближње, али и за читав свет, за све људе.

Нема бољег васпитача од молитве, јер молитва је лек за наше узбуркане душе. Молитва је лек за оштрину коју понекад носимо у себи. Онај за којег се молимо, чак и ако је насупрот нас, будући да се молимо за њега постаје део нашег срца, отупљује наш став и наш однос према њему молитвом будући да је она увек упућена Богу и кроз Бога. Она силази на људе, успоставља

јединство и комуникацију, постаје језик којим говоримо. Зато и понављам да смо дошли да молећи се Богу Он благодаћу својом освети овај храм да буде место сусрета, место сабирања, место на којем упућујемо молитву Богу да сви једно буду, место на којем ћемо покушавати да препознамо у себи шта је то што није ваљано, шта је то погрешно што смо учинили, па молитвом покушавати да се исправимо, или шта је то што смо могли да учинимо ваљано и добро, а нисмо учинили, па ћемо се пробудити да то учинимо у своје време.

Ми смо благодарни Богу што је овај храм обновљен. Благодарни смо владици Херувиму, његовим свештеницима и свим људима добре воље, свим државним институцијама које су учествовале у обнови овог храма, у процесу васпостављања лепоте коју је овај храм имао на самом свом почетку када је био сазидан. Овде ћемо долазити да се учимо речи Христовој и заповестима Његовим, а све се могу сажети у заповест о љубави. Наравно, то је постала реч која се лако употребљава, али реч Христова која нас позива на љубав позива нас на жртву, на самопреиспитивање, на самопосматрање, да учинимо све што једо нас да будемо деца Божја, да испунимо оно што од нас Бог хоће, да научимо да ће нас Бог питати не шта су нама други чинили него шта смо ми другима чинили, да научимо да су пред Богом сви људи исти, да Бог не разликује ко је Мате а ко је Матеј, него да гледа да ли смо узели Његов закон и Његова правила живота и учинили својом свакодневницом.

Отуда нека Господ благослови, браћо и сестре, све вас овде вечерас сабране и да Бог да да се видимо у радости, у миру, у љубави, сутра на светој Литургији, да осветимо овај храм, да се причестимо Телом и Крвљу Христовом, да осетимо, да сазнамо, да спознамо да смо народ Божји, да смо једно у Христу и да требамо да будемо једно и јединствено у свему што је добро, што је врлина, а да свако друго уједињавање и јединство, које нема за циљ добро за све људе, јесте у крајњој линији катастрофално, Богу штетно, а и за нас саме. Видимо се сутра у радости и весељу, да осветимо ову цркву и Српски дом који је такође овде обновљен. Освећујући овај обновљени храм да се ми увек обнављамо у свакој честитости, у свакој врлини, у свему што је добро и милом Богу приступачно, у Њему Једноме у Тројици које слаavimo овде и сада и у векове векова. Амин!

Исте вечери, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије присуствовао је свечаној академији у Великој дворани Српског дома у Вуковару заједно са преосвећеном господом епископима сремским Василијем, бачки Иринејом, врањским Пахомијем, зворничко-тузланским Фотијем, горњокарловачким

Герасимом, крушевачким Давидом, осечкопољским и барањским Херувимом, ваљевским Исихијем, шабачким Јеротејом и ремезијанским Стефаном.

Наступили су Хор храма Светог Саве на Врачару, драмска уметница Катарина Гојковић и Ансамбл народних игара СКД „Просвјета“ из Вуковара. Предавање на тему „Путевима Светог Саве – столеће од уједињења Српске Православне Цркве“ одржао је проф. др Борис Стојковски. Пригодним словом присутнима се обратио Његово Преосвештенство Епископ осечкопољски и барањски г. Херувим:

-Ваша Светости, Ваша Високопреосвештенства, Ваша Преосвештенства, Ваше екселенције, представници политичког, културног и просветног живота Републике Србије, представници политичког, културног и просветног живота српске заједнице у Републици Хрватској, уважени гости, даме и господо, браћо и сестре,

Ово је дан који створи Господ, обрадујмо се и увеселимо се у њему! И заиста је неизмерна радост у срцима нашим што је Господ благословио да се данас можемо сабрати у овако великом броју на челу са нашим Свјатејшем Патријархом и Оцем г. Порфиријем и отачественим архијерејима наше помесне Цркве и под сводовима овог дивног здања заблагодарити Господу што нас је удостојио пуноће живота у благодати.

Речи утехе Његове Светости које смо чули у светом храму су као куле камене за сваког верника и за све нас који имамо уши да чујемо. Оне нас изграђују и уче послушности и смирености, уче нас да будемо спремни жртвовати се једни за друге и тиме творити дела достојна човека. Управо те вредности представљају ово наше ново обновљено здање Српског дома. Српски дом на адреси Европске уније 5 у самом средишту града Вуковара, одмах до Саборне цркве Светог Николе изграђене 1737. године, са којом чини културну и духовну целину – како је то и било од вајкада, поносно стоји и достојанствено дише у новом обновљеном оделу. Са реконструисаним pročељем и натписом Српски дом – обновљена изнутра, дограђена велелепном мултифункционалном двораном за нове културне, верске и уметничке програме и окупљања грађана не само српске националности, него и свих који знају да вреднују традицију и сав досадашњи културни, духовни и уметнички допринос припадника српске заједнице, који са поносом и са великом одговорношћу желе наставити стопама својих славних претходника као и светосавског етоса који су они следили – он је првенствено дом просвете, културе, вере и духовности. Његово постојање је на видљиви начин као светосавско кандило које се никада не гаси оприсутњујући јединство

српског етоса на овим просторима. Ове чињенице су јасан показатељ да су наша култура, духовност и вера образовале и оплемениле овај дивни град. Управо те незалазне вредности, које су следиле славне личности попут великог књижевника и сликара Орфелина и славног хемичара Лавослава Ружичке, рођених Вуковараца, поставиле су темеље на којима је и данас овај дивни град познат како у држави у којој живимо тако и у целом свету. Према томе, овај дом културе мора бити кућа језикословаца, сликара, појаца, историчара, географа и свих људи креативног духа, јер нас на то позива и обавезује историја ове установе.

Веома је важно истакнути због историјског и културног контекста да се из овог дома родило и са домом сродило славно вуковарско Српско певачко друштво Јавор које је радом, мисијом и гласовима својих чланова кроз више од 150 година клицало светосавску химну представљајући у свету локалну музику са својим почасним члановима као што су били Мокрањац и Јован Јовановић Змај. Тај светосавски пламен се није угасио, а томе смо сведоци у нашем времену када са поносом слушамо и дивимо се појању нашег Јавора који својим постојањем сведочи свету и сваком времену богатство музичке духовности и културе. Другим речима, управо та божанска љубав, коју нам сведочи и Свети Сава, јесте и основни мотив предања којим треба да дише сваки човек и у крајњој линији и овај дом се само у овом духу може назвати српским. То предање нам отвара врата светосавске мисије која се искључиво темељи на светом Јеванђељу, а свето Јеванђеље је сведок васкрсења и победе живота над смрћу. На тај начин нам буди наду, бодри дух се рађа у грудима свих, буди понос и радост, јер наше народно биће има такву личност која нас је окупљала и сабирала и непрекидно чини да сви будемо једно у Господу Исусу Христу.

Данас смо, понављам, поносни и сви осећамо топлину светосавског загрљаја који нам отвара врата Царства Божјег. Отвара нам се кућа вечности којом охристовљено биће нашег народа безусловно и неуморно треба да тежи. Међутим, пут у Царство Божје је узак и трновит и зато свако од нас мора да пројави делатну љубав према ближњем да би на тај начин показао да је спреман да уђе у заједницу са самим Богом. Нема љубави без подвига. Тај подвиг који треба да има овај Српски дом у својој делатности је суштински заснован на окупљању нашег народа све док у његовом делу не осетимо аутентичну радост и мир у односу са другима, везујући нас са свима ближњима. У томе се огледа смисао и срж Српског дома који кроз облике деловања светосавља и културе оприсутњује истински дух хришћанства и православља да непрекидно живи и дише.

Неизмерно смо данас благодарни и захвални свима који су учествовали у обнови и изградњи овога здања: нашој матичној држави Србији и њеном руководству, као и нашим надлежним институцијама у Републици Хрватској. Сви они нису се штедели и том пожртвованој љубави дали су себе да бисмо данас ми имали ово место. Ово је мост јединства нашег народа, али и мост изграђивања пријатељства између Срба и Хрвата, али и свих других народа са којима живимо на овим просторима. Култура и овакве институције нас спајају у различитости и све нас заједно обогаћују искуством у новом сусрету са садашњошћу, али и у будућности. Управо из свега реченог данас имамо разлога да се радујемо, јер наш Вуковар и наша целокупна заједница је богатија за још једну културну институцију, која ће, а у то дубоко верујем, допринети изграђивању чврстог моста међу народима који имају различите принципе и искуства у вери, култури и припадности, а које једна другу не искључују већ надопуњују и обогаћују.

Ваша Светости, благословите нас именом Господа нашег Исуса Христа и Светог Саве како бисмо остали деца Божја и достојни светосавци на многа поколења. На многе и благе године!

У недељу, 16. октобра, у 9 часова биће служена света Литургија са чином освећења и трносања храма. У наставку молитвеног сабрања Његова Светост Патријарх ће освештати Српски дом у Вуковару.

<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px;

